

TESTIMONY ID: 121

AGE: 38

AGE RANGE: 36-40

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Donetsk region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: yes

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2022-06-03

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

When that terrible day of our lives came, which turned the existence of my family into fear and despair, I will never be able to forget....And forgive that.....I will never be able to.....How happy we were, if not appreciated the moments spent at home.....I hear this terrible explosion in the early morning of February 24 every night and wake up in a cold sweat all these hundred days....And in my head there is one question: "For what? Who decided to get rid of such a large free nation? Why are we wandering now"....The existence of my family is now in great question, because I do not understand what to do, where to run, how to raise our kids....

I feel great guilt for my children that I could not calm myself down for a long time, make the decision to leave our cozy home and go, look for shelter somewhere, so that my babies do not hear the terrible explosions... They poor people have not been outside for a month since February 24, because it was scary... My brain was completely unable to think about anything and make one correct decision - we need to evacuate the children, they shouldn't hear this horror... And on April 3, we left with the hope that we would soon return again, to our best home, to our favourite garden, we will see how it blooms, but it is not destined... There is no longer a house... There is no big garden, there is no eye in my house, it has a wounded head... But I know that it is waiting for us and believes that we will be very happy together when we return ... And while we are homeless, people who are left with nothing, who have lost faith in a happy future... My children don't understand why we don't return to [CITY] for so long... My daughter is waiting to meet her friends from her beloved Kindergarten, the son misses his bicycle, and I, when I hear questions about home, can't help myself and go out into the yard and howl in pain.... Like that wolf in the middle of the field.... God, protect our country, give strength to our defenders to defeat that

abomination, who came to free us from the happiness we have been striving for for so long. God, give us the strength to protect the children, so that their fate will be happy in a free country that will flourish after the war, after heavy losses... I love you, my Country, my Motherland, my home...

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 121

ВІК: 38

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 36-40

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Донецька область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-06-03

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Коли настав той жахливий день нашого життя, який перетворив існування моєї родини у страх і розпач, я не зможу забути ніколи... І пробачити тим... ніколи не зможу... Які щасливі ми були, як не цінували миті, проведені вдома... Цей страшний вибух раннім ранком 24 лютого я чую кожну ніч і прокидаюся у холодному поту всі ці сто днів... І у голові одне питання: "За що? Хто вирішив позбутися такої великої вільної нації? Чому ми тепер скитаємося"... Існування моєї родини тепер під великим питанням, тому що я не розумію що робити, куди бігти, як підіймати нашу малечу.... Я відчуваю велику провину перед своїми дітьми, що довго не могла опанувати себе, прийняти рішення покинути наш затишний дім та їхати, шукати прихисток десь, аби тільки мої пташенята не чули страшних вибухів... Вони бідолашні з 24 лютого місяць не були на вулиці, тому що було моторошно... Мій мозок зовсім був не в змозі про щось думати і прийняти одне вірне рішення – треба евакуювати дітей, вони не повинні чути цей жах... І 3 квітня ми вирушили з надією, що невдовзі повернемося знову, в наш найкращий дім, до улюбленого саду, побачимо як він квітне, але не судилося... Домівки більше немає... Немає того великого саду, немає оченята в мого дома, в нього поранена голівонька... Але я знаю, що він на нас чекає і вірить, що ми будемо дуже щасливі разом, коли повернемося...

А поки ми бездомні, люди, які лишилися без нічого, які втратили віру у щасливе майбутнє... Діти не розуміють, чому ми так довго не повертаємося у [МІСТО]... Донечка чекає на зустріч зі своїми подружками з улюбленого «Дошколярика», синочок сумує за своїм велосипедом, а я, коли чую запитання про дім, не можу втриматися і виходжу на двір і вию від болю... Як ота вовчиця посеред поля... Боже, захисти нашу країну, дай сил нашім захисникам перемогти ту гидоту, яка прийшла нас визволяти від щастя, до якого ми так довго йшли. Боже, дай сил нам захистити діточок, щоб їх доля була щаслива у вільній країні, яка буде розквітати після війни, після тяжких втрат... Я люблю тебе, моя Країно, моя Батьківщино, мій дім...

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.